

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número..... 0'05 cèn. pta.
A domicili. Es trimestre..... 0'65 »
Un any..... 2'60 »
Per dotzenes..... 0'45 »
Núm. atrassats des 2.º tom... 0'06 »
Id. id. des 1.º tom... 0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ YENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca. (3 mesos.... 0'85
1 any..... 3'25
Dins España. (3 mesos.... 1'00
1 any..... 3'50
A Ultramar y s'Estrangé... (3 mesos.... 1'50
1 any..... 5'00

MARES, MARETES Y MARAGASSES.

(ACABAMENT.)

MARAGASSES. Si es nòm de mareta produhía à n'es méu sentit un efècte asquerós, més farestia es encara s'impresió que me produheix aquest altre en sentirló; puis mos nirvis hey prènen part; els méus òssos se cruixan, y tremol còm una fuya de poll quant reflexion lo desgraciades que serán aquestes mares que p'es séu mòdo de portarsè baix é indecorós, s'han fèt dignes de que los apropiassen aquest deshonorós nòm, del qual no están ruborisades de haverló adquirít.

Miraulé, à sa maragassa, de quina manera fa son cap envant, sense sèbre si té fives, si té homo, ni si ca-séua está dreta ni si está tòrta, endoyant tot lo sant día, y anant de casa en casa aclarint ó embuyant es séus negòcis amagats que dú; vestida d'una manera sospitosa, deshonorant sa familia, y destruhint tot lo qu' es séu pòbre homo guaña, en rudes ó còsa per l'estil; y si acás no li basta, es capàs d'endeutá es crèdit de son marit, ó pera que se compleixca es séu desitx d'arribá à s'enfront allò que té projectat, no se fa cás de posá en dansa d'una manera vergonosa, ses fives majós que té, acompanyantlès à n'els balls perque les vejan y coneixcan y sápigau ahont están: deixantlès en mans d'aquells que son rates tragineres y que per allà dins hey han fèt es mossatge; mentres ella taya y cús, fá y desfá d'aquelles fives còm si fossen objècte de mercancia; còm si fossen esclaves comprades per ella; còm si fossen arbres sembrats, per ella vendre son fruyt.

Mirau sa casa d'aquella familia que pareix un camp mal cuydat, allà hont está plé de males herbes à causa de que no hey ha ningú que les arranch.

Mirau sos infantons petits, desgarrats; tenguent còm únich ofici y còm única educació qu'aquella mare los ha dat, s'aná à tirá pedres dalt sa murada y molestá es veynats; vestits d'una ma-

nera gens decent, bruts qu'apar surtin d'una carboneria; y que després d'haverlós vists jugant y cridant p'es mitx des carré, los veys en mans d'un Municipal que los conduheix à n'els Caputxins, y allà hey fan sa nit, acabant de prendre sa tòrta carrera qu'empenen. Segurament de que tendrán un paradero no massa agradable, per lo qual aquella familia se veurá deshonorada y despreciada de tothom.

¿Tot axò à ne qui heu deuen aquells desgraciats infants? ¿A son pare? No; perqu'aquest vejentse lliure, sense unes riendes que'l guiassen, y sens una brillà que l'aturás, segueix sa marxa que seguiria demá un ase derrera una somèra qu'anás de salt en salt y de bot en bot. Sa mare, pues, es s'única que té sa culpa de tot.

Vòltros, maragasses, direu y direu bé: «Tot va per nòltros.» Sí, señor; está clá que tot va per vòltros; y en efècte.

¿Per qu'es que quant vòlen tení reunits aquella gran manada de bòus ferosos, qu'han de serví per fé tòros, que están desgarrats per dins aquell gran desèrt, son pastó los mòstra sa vaca, y de seguida veys aquella guarda d'animals d'intencions traydores que segueixen sa mateixa carretera, y van p'es mateix camí qu'aquella bona vaca que los serveix de guía?

¿No veys també còm à una guarda de xòts, qui sòl aná devant, y qui sòl dú es picaròl d'ordenansa es s'añella més véya?

¿Vòltros voleu suposá qu'una guarda de bòus ferosos escampats dins un gran desèrt, sían més mals d'amansá, y sían més mals de conduhí, qu'es vòltros homos, que los coneixeu, que los heu tractats, y que sabeu de quants de punts se calsan?

Vaja, dones: vòltros y ningú més sou ses úniques qu'heu de cuydá sa vòstra familia; vòltros sou qu'heu de posá ses riendes à n'es vòltros homos; vòltros heu d'essé que l'heu de fé aná per bòn camí.

Vòltros direu: ¿còm se lògra tot axò? sa méua contestació es, que vòltros los aneu devant còm aquella vaca y còm

aquella auveya. Seguiu, vòltros, es camí carreté y no tengueu ànsia qu'ells se desbordin; cumpliu amb sa vòstra missió y èll també cumplirà sa séua.

Naturalment: si es vòstro marit quant arriba de goñá son jornalet, que ja es curt y que per axò está de mal humó, tròba à ca-séua cala-buyda, ets infants sense vestí y sense rentá, es fogons frets y ses séues fives derrera sa mare; es clá qu'aquell homo s'avorreix, está fart de sa dòna y de sa familia, no té un moment d'alegría y arriba que fa son cap envant sense cuydarsè de si ca-séua cau ní si está dreta, ni si ses séues fives están perdudes ó deixan d'estarhí.

Axò se veu à la llego. Pareix mentida y no m'en puch formá una idèa qu'à n'es sigle qu'estám dugan ses dònnes, bènes tan gruxades devant ets uys, que sense pensá lo que fan y sense veure per hont caminan, s'adelanten à n'es precipici de l'infèrn d'allà hont están à sa vorera.

Jò no sé à ne que vos tench de compará; perque, ¿qui es que vejentse amannat per un lleó no fuitx correns? ¿Qui es que se veu devòra es foch y no s'en retira? ¿Qui es que veu qu'está preparat per plòure y qu'abans de sortí de ca-séua no prèn un paraygo? Fins y tot ets animals se defènsan.

No tengueu ànsia que si plòu vejeu cap auveya que no estiga amagada bé devall un arbre ó bé arreconada derrera una paret.

¿Ydò, apesá de qu'ets animals que no tenen raciocini vos donan aquest ecsemple, vòltros dònnes heu d'essé tan bisqueres qu'estant en perill de caure dins un gran avench, qu'es més farest encara que deixarsè agafá per un lleó, que deixarsè cremá per un gran foch y que deixarsè bañá per una gran aygo, y del qual no'n podreu sortí may més; repetisch, heu de tení sa gran catxassa, que tenguent uu mèdi per salvarvós de aquest gròs perill, no'l prengueu y dugueu à pèdre y à tirá dins uu gran vall de misèries, lo únich que demunt es vòstro còs val, y que vos ha costat tanta pena s'haverhó adquirít y que perdut axò se pèrd tot?

Tèm ja havè molestet massa s'atenció de ses qui m'escoltan, encara que sia poch lo que jò he dit; y no dich més, perque veitx que desgraciadament no seré escoltat; però, axí mateix, vuy acabá fent una pregunta y una senzilla reflexió à totes ses dónes que son bones mares.

Maretes y maragasses: ara qu'heu vist, encara que mal dibuixat, s'estat en que se tròba à dins sa societat una mare respècte d'una mareta y d'una maragassa; sa tranquil·litat, s'unió y es porvenir, que sa primera té respècte de ses segones; lo goñat que sa mare té y lo que guaña cada día, entre lo perdut y lo que perden aquest'altre casta de mares; ¿no vos fa obrí ets uys? ¿no vos fa inclinà à deixá aquest mal camí que teniu emprès, torná errera, y emprendre sa carretera miraculosa que sa divina providència mos té señalada? ¿Quin es es cégo que tròba un mèdi per adquiri sa vista y no 'l vulga prendre? ¿Quin es es mut que per cobrá sa paraula no fés qualsevòl còsa?

Ydò, vòltros, maretes y maragasses, que vos falta adquiri sa gran heretat que Deu té destinada à tots els qui òbran bé, y que teniu un mèdi per adquirirlè, y que val més que sa vista y que sa paraula, ¿heu d'essè tan sauvatges que no la vulgueu possehir, essent còm es, y heu torn repetí perque no heu obliden, lo únich que demunt es vòstro còs val, y de lo que 'l Señor mos n'ha de demanà més conta?

¡Vaja; arrancauvós aquesta malahida bèna que duys devant ets uys, y qu'es sigle denòn vos ha posada! ¡No vulgueu seguí més aquest camí perque no vos ne temereu y caureu dins un gran precipici del qual ja no 'n tornarèu sortí; y acab diguentvós, que donaría moltes gracies qu'aquesta petita llissoneta produhis son fruyt corresponent, qual es es séu objècte; donant una pròva d'arrepentiment pròpi des còrs nòbles y resignats.

TINET.

PRIMER, SEGON Y TERCER VIATJE DEL BOT «AMOR.»

(Poesia dedicada á n' els pollos de primera volada.)

I.

Goijosa va y ben gornida;
Per la vegada primera
Talla les ones lleujera,
La méua petita nau;
De vent amb popa navèga;
Y al mitx de tanta bonansa,
Les véles pòs d'esperansa
Per arribá à pòrt de pau.

Camina depressa
Petit bergantí,

Si's que volá pugues
Cumpleix mon desitx;
Puis hem d'essè en tèrra
Poch ans de la nit,
Per dú el contrabando
Que fé allá tenim,
Dejorn aqui dintre
Y à luego partí;
Segueix, no t'atures,
Qu'el pòrt ja destruy.

La llanxeta fá més vía
Casi còm si m'entengués,
Y al decaure el Sòl ja havia
Revisat tots els costés.

M'atrach després y don fondo;
Salt à llavòres en tèrra,
Y à dins l'empitrada sèrra
Me pèrd, ansiós d'un tresòr.
Però ¿que cerch à tal hòra,
Quant sòls negror jay! s'afina?
Mon contrabando es la nina,
Que'm ròba fins lo méu còr.

La tròb y totduna
Que dich que l'estim,
Contesta amb desayre
Que no's per à dí:
—Tú 'n cerques un'altre,
No vens, no, per mí;
Na Bèl es més guapa,
Tú amb ella ets felís;
¿No sé còm no penses
Que veitx que te 'n rius!
Tira; no m'en parles,
Segueix ton camí.—

Y apartantmè al moment d'ella
Torn saltar à dins la nau,
Fins trobar platja més bella
Més segura y de més pau.

II.

Arriy llavòres les véles:
Y après d'issá la bandera;
Vira la nau més velera
Posantmè jò n'el timó.
Ni tèm que'm vengan à bordo
Llaut, goleta, ó fragata,
Mentres que tenga à la nata
Lo ditxós vent del Amó.

De nou salt en tèrra
Puis joves hey mir.
Però al declararme
Sòls sent qu'una 'm diu:
—¿Paraula 'm demanes?
¿De mí no te rius?
Jò tròb que som jove.....
No obstant heu desitx.....
Més tèm que mos pares
No'm donin permís.
¿Que vòls que te diga!.....
No sé qu'he de dí.

Més al veure qu'orgullosa
Tant y tant es fá pregar,
Puis somiy la més hermosa
Deixantlè'm torn embarcar.

III.

Véles arriy altre vòlta,
Y amb molta més ànsia y pressa;
Lo bot les aygues travessa
Per aliviá mon dolor.

Mes de repent me distrèuen
Del pler qu'amb elles sentia;
Dins nòva nau retruñía
La veu d'un angel d'amor.

Y amb vòlta d'aquella
Totduna el bot vir
Fins parlamentarla
Si heu puch conseguí;
Y axís qu'à veu fórem,
Que vé mon desitx,
Després de da fondo
Bandera rendí.
Més jay! la patrona
Del nòu bergantí
Fonch falsa y coqueta,
Còm n'hi ha tantes mils!

Qu'advertisses, puis, voldria,
Benvolgut y car lector:
Qu'el jovent d'avuy en dia
No se morirà d'amor.

JUAN MESTRE Y MESTRE.

LES VÈRGES.

Es vespre de les Vèrges es nit de trò.
Corren p'es carrés de Ciutat estòls de donetes que fan oló d'espart, y de jovensans d'aquells que van de dos qui n'agafa quatre. Tal dia sòlen trèure ses capes ó per milló dí tal dia se riuen des qui les trèuen. Casi sempre hey ha fanch; ses atlòtes que van de rúa s'alsan es vestit per no aplegá baixos, y ses mamays (*vulgo* xoquins) se pòsan mantell, roegant desiara un buñòl ó esquinsant sa pell à n'el pròcsim.

Aquí sentiú una música d'instruments clàssichs (uns òssos y un faviòl), allá una mala guitèrra y un *Gayarre* qu'entona una *malagueña* lo més *sandunguero*; més avall una còsa còm una música tòca allò de

*Me gustan todas
En general, etc.*

Més amunt de tot fan ròtlo una orquesta y gent y fanalets qu'apar sia un enterro de mòrt, puis no sénten més que quatre violins que plòran y una flauta que lamenta.

A vegades hey ha bregues y ben fortes amb axò de per qui ha anat sa música. N'he vistes que s'han desfèt es moño, que s'han trèt es cambuix per allò de «¡Per mí anava!»

Y apropòsit escoltau aquesta endemèsa:

Eran dues germanes, totes dues hermoses y jovenetes; una d'un caracte vayver y altiu; s'altre modesta, garrida y no heu sabía; una amiga de tení amigues, gosava des flòchs y *birombos*; s'altre amiga tan sòls de sa séua mare y amiga també; però molt amiga, de sa calsa y de sa guya de cosí. Totes dues festeljaván; sa primera un mosson de corbata bruta, s'altre un menestral qu'es

diumenges duya camia ben neta y sa butxaca des guardapits que li feya bulto.

Vengué es dissapte de les Vèrges y ses dues germanes esperaren amb desitx una música d'es séu enamorat. Serian les onze quant su-baix de sa finestra sentiren renou d'instruments de corda.

—¡Jas! per mí vá, (digué una tota contenta.)

—¿Y com heu sabs?

—Veyès, perqu' es téu enamorat es menestral y no té gust. Ell s'hagués aconhortat amb durte quatre guitèrres y un faviòl.

—¡Que sabs tú!

—Ja ley demanarás demá.

—¡Que m fá à mí!

Sa música vá rompre y s'amiga de tení moltes amigues ballá à n' es compás de s'orquestra; cantá loca d'alegría y rigué de s'ignocència de sa germaneta.

L'endemá vespre s'amiga de sa calsa y de sa guya de cosí, casi plorant, demaná à s'enamorat si anava per ella sa música qu'havian féta baix de sa finestra, perque, segons deya, heu trobava massa per ella.

—No, no vaitx de músiques; música es vént, (digué s'enamorat amb cert desdeñy.)

—Sa germana ja m'ho va dí; «es téu enamorat es menestral, que no té gust, que no me podria obsequiá més qu'amb quatre guitèrres y un faviòl;» ja veus que....

—¿Axò va dí? ydò mira si axò té gust ó no n té, (y se tregué un diminut *estuche* de pell negra y mostrá un anell preciós;) ¿es música axò?

Aquella que no tenia pus amigues que sa mare romangué estorada, mirá y remirá aquella joya, y si no li hagués estat malament hagués donat una besada à n'aquell que li feya tan positiu regalo.

—¿Y saps que pensava? (seguí diguent s'enamorat;) que dins un mes hauriam d'essè casats.

—Si tú heu vòls... (gosá dí ella que no hey cabia de goig.)

—Ydò, ja heu pots dí à ta mare.

Més tart, quant ets enamorats ja havian tocat soleta, ses dues germanes, tancades à dins sa cambra, tengueren una d'aquestes conferències íntimes tan interessants quant més secretes son y més familiars.

—Ja t'ho deya, sa música anava per mí; (digué sa de caracte altiu y amiga de *porros-fuyes*.)

—Sí; es veritat que sí.

—¡Ydò!

—¿Y no hey hagut rès pús?

—¡Que!

—No rès, es méu enamorat qu' es menestral mira lo que m'ha regalat en lloch de música; y amb axò obrí sa capseta quedant enlluernada sa de caracte vayver.

Se colgaren totes dues y després d'un

espai de silenci sa joveneta, qu'era hermosa y que no heu sabia, murmurá:

—¡Ah! germaneta méua que tú no saps una cosa.

—¿Quina?

—Que l'añy qui vé ja no me podrán fé cap música es dissapte de les Vèrges.

—¿Y axò?

—Foy..... perque seré casada.

F. G.

UNA MÚSICA À LES VÈRGES

PER UN DESGRACIAT À NE QUI SES ATLÒTES LI DONAN SEMPRE CARABASSAT, CARABASSA Ó CARABASSÓ Ó MELÓ DE MALA CASTA.

Na Geròni he festetjat
Per devora Santa Clara,
Y amb doná ben à la clara
¡Un tròs de *carabassat!*

A na Magdalena un dia
Amor li vaitx declará
Y per consòl me doná
¡*Carabassa amb Malvasia!*

A n' Antònia es séu amó
Plorant li vaitx demaná
Y em doná per berená
¡Bollit amb *carabassó!*

A na Francisca aviat
Amor etèrn vaitx jurá,
Y ella sòls me contestá:
—¡Sopa de *carabassat!*

A na Bèl li pech darrera
Un decapvespre dejorn
Y em regalá al mitx des Born
¡*Carabassa forastera!*

A na Ròsa li pregunt
—¿Amb jò no serás felis?—
Respòñ:—De casá no'n firís.—
Carabassó me dá al punt.

Na Tomás digué que sí;
Y com es atlòta aguda
Tengué present que qui muda
Menja *carabassat* fí.

Na Martorell perqu' es fina
Amb hòns mòdos me vá dí:
—Vés à menjá lluny de mí
Carabassa mallorquina.—

A na Mas totduna crit
Y me vá enviá à filá;
Quant m'en anava, em cridá:
—¿Vòls *carabassó* bollit?—

A na Feliu enrabiad
Arrib à fé moxonfes,
Y una arròva à n' es vuyt dies
Me dá de *carabassat*.

M' en vaitx à na Ballesté
Perque sé qu' es bona atlòta,
Y em doná fentmè xacòta
Carabassa à té qui té.

Avorrit prech na Camila
No poguent aguantá pús,
Y me doná... ¡Bòn-Jesús!
Carabassó amb còl bollida.

Na Muntané he festetjat
Rendit tot un añy de tira
Y à dins Manacò, à sa fira,
Me doná *carabassat*.

Ses atlòtes totes, totes,
Per mí nos vòlen girá
Y jò per ferlès rabiá
Los dich que pòden maná
Sempre d'

EN TRESCALESTOTES.

XEREMIADES.

Hem vist sa colecció de coronas que té per vendre enguañy sa botiga d'En Gelabert, s'impressó, y vertaderament es un replech notable de flòrs fúnebres des milló gust, per lo ben fètes y per lo ben compòstes qu'están. Ses persones que plòran s'ausència d'un estimat pare, mare, espòs, espòsa, infant ó parent, ¿de quina manera podrán espressá milló demunt sa tomba, sa bona memòria que conservan de ses séues qualitats y virtuts? Adornantla amb coronas simbòliques, com ses que ven el señó Gelabert. No dúptám, per lo mateix, que tendrán pressa y que per aquest nou atractiu cridarà enguañy s'atenció des nòstro Cementèri que no ama altre casta de adorno més que coronas.

* *

Se fa present à n' es públich que si hey ha qualcú qu'haja trobat una lletra *T*, y la vòl torná, que vaja à una diligència qu'entra cada día per sa Porta de Sant Antòni y s'assòla devés es Pès des Carbó: per sèbre sa falta que fa, basta mirarlí es lletrero. Segons noticies no faltarà que no donin qualche cosa de tròpis; y quant no donin rès y tot, cadascú tenga lo qu' es séu.

* *

Un ignorant de gruix de rey, aquesta setmana passada féu un descubriment, que per cert li valdrá medalla de llauna y distinció honorífica; (axò quant no tenga privilegi) en totes ses esposicions universals.

Per evitá es mal de ventre que podria produhí à n' es lectors de L' IGNORANCIA sa tardansa en sebrerlò, li amollarèm avuy mateix.

Es tal com segueix:

Declinació des populá nòm de Francesch en sa séua variació segons ses persones que 'l poseixen.

Si es un Marquès, Sr. D. Paco.

Si es un simple señó, Sr. D. Francisco.

Si es un Amo, L' amo 'n Francesch.

Si es un pòbre, Xesch.

Si es un pòbre d'estatura petita, Xégo.

A LES SANTES VÈRGES.

Amb balsams de belles flòrs
De virtuts y cast amor,
Presentau 'vuy grans obsèquis
Vèrges santes, al Señor.

Ell vos rebrá amb gran ternura
Prendades de pur amor
Que no té prèu ni mesura,
Vèrges pures del Señor.

Entre totes escullí una
Per darmós un Redentor,
Qu' es María la més pura,
Vèrges castes del Señor.

P. G. F.

COVERBOS.

Un soldat molt astut, apesá que sabia qu' es séu capitá no volia que ningú de sa compania entrás à heure dins cap taverna ni bodegon, éll cada dia hey anava à heure sa copa de costum. Un dia quant s' hi trobava, fonch sorprès p' es séu majó quant havia buydat sa copa sense havè pegat lo que volia. Es séu capitá, cridantlo desde es portal li digué.

—¿Que hace V. por aquí?

—Mi capitan: enseñaba la doctrina cristiana à esa patrona.

Sa patrona pensant que s' en volia aná sense pagarle, li digué:

—Militar: ¿y el cuarto?

—El cuarto honrar padre y madre, señora.

Després girantsè à n' es capitá li digué:

—¿Lo ve V. mi capitan?

—Esta te vale (li respangué aquest, amb un tó magistral:)

Y sense més incidents, s' en anaren tot dos à n' es corté.

*
**

En Lluisset, que se posava à estudiá sa lliçó de Geografia, s' interrompeix de prònte, y dirigintsè à son pare, li diu:

—Mon-pare: vos, que tot heu sabeu, digaumè per quina rahó es que may la mà se desborda, essent axí que casi tots es rius hey van à pará.

—Fiy méu, (contestá es pare,) la cosa

no pòt essè més senzilla: à n' es fons de la ma hey ha espònges, y aquestes heu xupan tot.

*
**

A un subjècte que li agradava molt es beure ví, li preguntá un dia un amich séu:

—¿No 'm diries com t'agrada tant es ví?

—Homo: (li respangué) es que se cuy no basta per fé mòlra molins; y per dí missa n' hi ha de sobrant; y axí, lo més prudent es beurerlo.

*
**

Un pagès va aná à confessá per sortí de la parròquia y com no hey havia anat may, va havè d'aná à la sacristia; y allá, qu' estava plè de capellans, es Vicari li preguntá entre altres còses:

—¿Que vol dí Remuneradó?

S' atlòt se posá à gratarsè es cap y à dí:

—Remunedó... remunedó... es remenedó es sa cuyera de s' olla.

*
**

Don Emetèri vol comprá un teléfono.

—Vamos à veure, (li diu al venedó); ¿es molt difícil s' us d' aquest instrument?

—¡Ca! no señó; tot el mon hey pòt parlá amb éll.

Llavò Don Emetèri esclamá sentenciosament:

—¡Jò no sé perque no 'n compran es muts!

CRIDES.

CORONES DE FLORS

PER ADORNÁ SES TOMBES DES CEMENTERI EL DIA D' ELS MÒRTS, Ó ES CUARTOS DE DÒL DE SES CASES DE PARTICULARS, EN TOT TEMPS DE L' ANY.

D' aquestes coronas, totes preciosas, n' hi ha de semprevives, de pensaments, d' altres flòrs morades y de totes nègres, poguent escuhí entre una gran varietat de totes elles.

Se vénen à sa llibreria de Don Pere Jusèp Gelabert, carré de s' Imprenta, n.º 2, devòra es Pas d' En Quint.

Anauhí prest que no n' hi haurá per qui 'n voldrá, y no vos n' apanadireu.

À N' ES FORN DES TEATRO

S' HI VENEN:

Panetets p' es dies de Tots-Sants y d' els Mòrts; de moltes castes, totes bones.

N' hi ha de Yema, de Ròsa, de Vaynilla, de Llimona, de Cañella, de Codoñy, de Metles, de Tarónja, de Piñonat.

També hey trobarèu **Massapans** de París, de Madrit y Grèchs.

Encara que nòltros no los hajam tastats encara, axí mateix son molt bons. Basta que sían fets à un forn tan acreditat per assegurarhó sense més pròva.

PORROS-FEYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Justicia rodetjada de temors era sa de Pilats.

SEMBLANSES.—1. En que n' hi ha d' estufats.
2. En que 'l penjan.
3. En que té arpes.
4. En que no duen capell.

XARADA.....—Sé-mo-la.

PREGUNTES...—En qu' uns cercan p' es cantons y altres p' es recones; per certa cosa.

CAVILACIÓ.....—Malondra.

FUGA.....—Es cap blanch y es señy à cercá.

ENDEVINAYA.—Una poma.

GEROGLIFICH.

† † Q M N D. : D †

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla una bota à la mà?
2. ¿Y un convite à un jòch de cartes?
3. ¿Y es corrèu à n' es sòl?
4. ¿Y ets òus à sa cal?

XARADA

Dins sa retgla de contá
Sa primera trobarás;
En sa segona veurás
Un membre des còs humá;
Y tercera arbre bosca
Medecina d' algun mal;
Dins s' escala musical
Sa quarta podrás cercá;
Y si es tot vòls trobá
Vetèn dins un hospital.

PREGUNTES.

1. ¿Quines son aquelles còses qu' apesá qu' están en el Cèl les porèm tocá?
2. ¿Quin es aquell animal que mos dona alegría y tristó à un mateix temps?

CAVILACIÓ.

RIO DANS

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.

FUGA DE CONSONANTS.

e. .a.a..a.l.. .lla.a. .o... .e .o..é.

ENDEVINAYA.

Vaitx rossegant per la tèrra
Y de mí pòch cás s' en fá;
Però aquell que me mòu guerra
Sense doló el fas plorá.

Per tota sa colecció
MESTRE GRINOS.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

20 OCTUBRE DE 1883

Estampa d' En Pere J. Gelabert.